

Sygn. akt III AUa 518/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Zbigniew Gwizdak
Sędziowie	SSA Marek Żurecki SSO del. Maria Pierzycka - Pająk (spr.)
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2015 r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. K. (A. K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji ubezpieczonej A. K.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Bielsku-Białej z dnia 12 listopada 2013 r. sygn. akt VI U 1643/13

1. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznaje ubezpieczonej A. K. (A. K.) prawo do świadczenia przedemerytalnego poczynając od dnia 17 maja 2013 roku,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz ubezpieczonej A. K. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ SSA M. Żurecki /-/ SSA Z. Gwizdak /-/ SSO del. M. Pierzycka-Pająk

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 518/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.08.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w B. odmówił A. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego, podnosząc na uzasadnienie, że do świadczeń przedemerytalnych nie stosuje się przepisów art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 dotyczących równego traktowania świadczeń, dochodów, okoliczności lub zdarzeń. Tym samym brak jest podstaw prawnych do przyjęcia, że rozwiązanie stosunku pracy za granicą w państwie Członkowskim Unii Europejskiej nastąpiło z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, nawet w przypadku, gdy rozwiązanie tego stosunku pracy za granicą w państwie członkowskim Unii Europejskiej nastąpiło z analogicznych przyczyn wymienionych w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Następnie organ rentowy ustosunkowując się do odwołania ubezpieczonego stwierdził, że odwołująca udokumentowała w Polsce staż pracy w ilości 24 lat, 3 miesięcy i 9 dni okresów składkowych oraz 5 lat, 10 miesięcy i 9 dni okresów nieskładkowych czyli łącznie 30 lat, 1 miesiąc i 18 dni oraz, że jest zarejestrowana w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna od 4.06.2012r.

z prawem do zasiłku od 12.06.2012r. do 15 lipca 2012r. oraz od 26.07.2012r. do nadal (tj. do daty zgłoszenia wniosku o świadczenie przedemerytalne w dniu (...)), przy czym Urząd Pracy potwierdził, że w dniu 22 grudnia 2012r. upłynął ubezpieczonej 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych oraz, że w okresie pobierania tego zasiłku nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny propozycji zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, ani zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Jednocześnie organ rentowy przyznawał, że poza sporem było, iż odwołująca ostatnio pozostawała w zatrudnieniu u zagranicznego pracodawcy tj. w Firmie (...) w Wielkiej Brytanii, a z zaświadczenia tego pracodawcy wynika, że była zatrudniona w okresie od 6 kwietnia 2010r. do 10.02.2012r. i rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z powodu likwidacji działalności gospodarczej firmy oraz, że brytyjska instytucja ubezpieczeniowa na dzień 17 maja 2013r. potwierdziła okresy ubezpieczenia na terenie Wielkiej Brytanii od 6.04.2010r. do 5.04.2011r. w ilości 19 tygodni oraz od 6.04.2011r. do 5.04.2012r. w ilości 44 tygodni. Wreszcie organ rentowy zwracał uwagę, że ostatni okres ubezpieczenia w Polsce dotyczył umowy zlecenia od 1.11.2009r. do 31.12.2010r.

Od decyzji odmawiającej prawa do świadczenia emerytalnego odwołała się ubezpieczona A. K. wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej prawa do wnioskowanego świadczenia podnosząc, że przed złożeniem wniosku o to świadczenie pracowała w Anglii, która jest krajem należącym do Unii Europejskiej, a rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło w związku z likwidacją zatrudniającego ją zakładu pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wnosił o jego oddalenie podtrzymując dotychczasową argumentację.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2013r. Sąd Okręgowy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku- Białej oddalił odwołanie ubezpieczonej.

U podstaw powoływanego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne, które pozostawały między stronami bezsporne: A. K. urodzona (...) w dniu (...) złożyła wniosek o świadczenie przedemerytalne. Na dzień złożenia wniosku odwołująca udowodniła łączny staż w Polsce okresów składkowych i nieskładkowych w liczbie 30 lat, 1 miesiąca i 18 dni.

W okresie od dnia 6.04.2010r. do dnia 10.02.2012r. ubezpieczona zatrudniona była na terenie Wielkiej Brytanii w firmie (...), a do rozwiązania umowy o pracę doszło w wyniku likwidacji działalności gospodarczej firmy.

Ustalwszy taki bezsporny stan faktyczny Sąd I instancji odwołał się do przepisu art. 1 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. t.j. 2013r. poz. 170), który stanowi, iż prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r.

o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

Dalej Sąd stwierdził, że kwestią sporną było, czy zatrudnienie odwołującej w Wielkiej Brytanii i rozwiązanie stosunku pracy w związku z likwidacją prowadzonej działalności gospodarczej daje podstawę do żądania przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Ostatecznie Sąd I instancji stanął na stanowisku, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje na mocy cytowanego przepisu pracownikowi, z którym do rozwiązania stosunku pracy doszło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, a nie według innych przepisów, w tym także obowiązujących w innym państwie Unii Europejskiej. Wzmacniając swoje stanowisko Sąd I instancji powołał się na poglądy zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7.03.2012r.

I UK 2002/11 OSNP 2013/3-4/44 i w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30.10.2012r. III AUa 2390/11 Lex Nr 1236511.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonej na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona, która nie precyzując zarzutów apelacyjnych wskazała, że odmowa przyznania jej świadczenia przedemerytalnego narusza zasadę konstytucyjną równości obywateli polskich względem prawa. Jednocześnie apelująca stwierdziła, że okres jej pracy w Anglii będzie liczył się jej do przyznania prawa do emerytury w Polsce jako okres ubezpieczenia. W piśmie z dnia 27 marca 2015r. apelująca wskazała, że orzecznictwo Sądów w Polsce, w tym m.in. Sądu Okręgowego w Poznaniu w takim samym stanie faktycznym jak jej, idzie w kierunku przyznawania świadczeń przedemerytalnych. Skarżąca wносиła ostatecznie o przyznanie jej świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja ubezpieczonej jest zasadna chociaż nie w całości z przyczyn podnoszonych przez ubezpieczoną.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd Okręgowy, niedostatecznie wnikliwie ustalając stan faktyczny, w rezultacie wyciągnął

z niego nieuprawnione wnioski. Nadto przedstawiony przez Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku stan faktyczny jest niekompletny i chaotyczny. Faktem jest, że stan faktyczny, którego spór dotyczy, między stronami był bezsporny i wynikał z dokumentacji zgromadzonej w aktach organu rentowego, której żadna ze stron nie zakwestionowała.

W szczególności jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji, a także ze stanowiska organu rentowego przedstawionego w odpowiedzi na odwołanie poza sporem pozostawało, że:

- ubezpieczona w dacie złożenia wniosku o świadczenie przedemerytalne tj.(...) miała skończone 57 lat,
- w latach od 1971-2010 z przerwami była czynna zawodowo w Polsce i z tego tytułu udowodniła 24 lata, 3 miesiące i 9 dni okresów składkowych oraz 5 lat, 10 miesięcy i 9 dni okresów nieskładkowych. Łącznie stażu składkowego i nieskładkowego w Polsce ubezpieczona wykazała 30 lat, 1 miesiąc i 18 dni.

- ostatnio odwołująca pozostawała w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w wymiarze 38 godzin tygodniowo u zagranicznego pracodawcy tj. w Firmie (...) w charakterze przedstawiciela handlowego ds. centralnej Europy w okresie od 6.04.2010r. do 10.02.2012r., a rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z powodu likwidacji działalności firmy (karty 151-159 i 137 akt organu rentowego). Brytyjska instytucja ubezpieczeniowa potwierdziła okresy ubezpieczenia odwołującej w ilości 19 tygodni na przestrzeni od 6.04.2010r. do 5.04.2011r. i 44 tygodnie na przestrzeni od 6.04.2011r. do 5.04.2012r. (k. 209 III tom akt organu rentowego).

- na dzień złożenia wniosku (16 maja 2013r.) ubezpieczona była zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w B. jako osoba bezrobotna od dnia 4.06.2012r. z prawem do zasiłku dla bezrobotnych od 12.06.2012r. do 15.07.2012r. oraz od 26.07.2012r. włącznie do dnia złożenia wniosku, a urząd ten potwierdził, że upłynął 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych oraz, że w okresie pobierania zasiłku nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny propozycji zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ani zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych (k. 196 tom II akt organu rentowego).

W konsekwencji bezspornym pozostawało, że ubezpieczona spośród przesłanek, od których przepis art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych uzależnia prawo do świadczenia przedemerytalnego, spełnia warunek ukończenia 55 lat życia (miała skończone 57 lat) oraz posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 20 lat (ubezpieczona wykazała 30 lat, 1 miesiąc i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych w Polsce).

Niespornym było także, iż ubezpieczona spełniała także wszystkie warunki z art. 2 ust. 3 przywoływanej ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Organ rentowy nie kwestionuje również faktu zatrudnienia ubezpieczonej u brytyjskiego pracodawcy przez okres ponad 6 miesięcy - tj. w okresie od 6 kwietnia 2010r. do 10 lutego 2012r. oraz 63 tygodni ubezpieczenia z tego tytułu w Wielkiej Brytanii.

Wreszcie organ rentowy przyznaje, że rozwiązanie ostatniego stosunku pracy ubezpieczonej u zagranicznego pracodawcy nastąpiło z analogicznych przyczyn jak wymienione w art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99 poz. 1001 z późn. zm.), tj. z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, a nie dotyczących ubezpieczonej jako pracownika. Powyższe wynika wyraźnie z treści odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonej oraz z uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Organ rentowy prezentuje stanowisko, iż świadczenia przedemerytalne są obecnie objęte unijną koordynacją systemów zabezpieczenia społecznego w zakresie wskazanym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE nr 883/2004 zwanego dalej rozporządzeniem nr 883/2004), ale wyłącznie w zakresie eksportu świadczeń i przyznawania prawa do świadczeń rodzinnych i zdrowotnych.

Zdaniem ZUS - do świadczeń przedemerytalnych nie stosuje się przepisów art. 5 rozporządzenia 883/2004 dotyczących równego traktowania świadczeń, dochodów, okoliczności lub zdarzeń. Oznacza to, iż brak jest - w ocenie organu rentowego - podstaw prawnych do przyjęcia, iż rozwiązanie stosunku pracy za granicą w państwie członkowskim Unii Europejskiej nastąpiło z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, nawet w przypadku gdy rozwiązanie tego stosunku pracy za granicą w państwie członkowskim Unii Europejskiej nastąpiło z analogicznych przyczyn wymienionych w tej ustawie.

Stanowisko to podzielił Sąd I instancji nie przedstawiając jednak żadnej interpretacji wyżej cytowanych przepisów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonana przez organ rentowy i Sąd I instancji interpretacja wymienionych wyżej przepisów jest błędna i nie może się ostać w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy.

Zakres powyższych zarzutów powoduje, że konieczne jest wyjaśnienie, iż na mocy postanowień Traktatu akcesyjnego Polska stała się z dniem 1 maja 2004r. członkiem Unii Europejskiej i stroną traktatów stanowiących podstawę Unii. W związku z członkostwem Polski w Unii Europejskiej, dokonywana przez sądy kontrola stosowania prawa obejmuje kontrolę pod względem zgodności z prawem wspólnotowym, które od dnia 1 maja 2004r. stało się częścią obowiązującego w Polsce porządku prawnego, a także z aktami normującymi, wydanymi przez organy Unii Europejskiej w randze Rozporządzenia.

W odniesieniu do państw Europejskich UE (a takim jest Wielka Brytania), od czasu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, zastosowanie miały przepisy rozporządzenia o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/01 z dnia 14 czerwca 1971 r.

(dalej: rozporządzenie nr 1408/71), a od 1 maja 2010r. obowiązującym jest rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/04 z dnia

29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (dalej: rozporządzenie nr 883/04). O ile rozporządzenie nr 1408/71 nie obejmowało swym zakresem przedmiotowym świadczeń przedemerytalnych, o tyle rozporządzenie nr 883/04 stosuje się do całego ustawodawstwa odnoszącego się m.in. do świadczeń przedemerytalnych (art. 3 ust. 1 lit. i).

Nadto jak wynika z preambuły do rozporządzenia nr 883/04 – punktu (33): „niezbędne jest ujęcie w zakresie niniejszego rozporządzenia ustawowych systemów przedemerytalnych i zagwarantowanie w ten sposób zarówno równego traktowania i możliwości eksportowania świadczeń przedemerytalnych jak i przyznawania zainteresowanej osobie świadczeń rodzinnych

i zdrowotnych, zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, jednak zasada sumowania okresów nie powinna być włączona, jako że ustawowe systemy przedemerytalne występują tylko w bardzo ograniczonej liczbie Państw Członkowskich”. Z kolei po myśli definicji zawartej w art. 1 pkt X rozporządzenia nr 883/04 „określenie świadczenie przedemerytalne oznacza wszystkie świadczenia pieniężne inne niż zasiłek dla bezrobotnych udzielane pracownikom, którzy ograniczyli, zaprzestali lub zawiesili swą dającą wynagrodzenie pracę do emerytury lub do wcześniejszej emerytury, a których otrzymywanie nie jest uzależnione od tego, czy kwalifikują się do emerytury lub wcześniejszej emerytury”.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy bezspornym było, że ubezpieczona wykazała staż składkowy

i nieskładkowy w Polsce w liczbie 30 lat, 1 miesiąc i 18 dni, który jest wystarczającym stażem emerytalnym (art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych), wobec czego nie było potrzeby sumowania jej okresów w Polsce z okresami za granicą do uprawnień w zakresie wnioskowanego przez nią świadczenia.

Rozwiązanie ostatniego stosunku pracy nastąpiło w dniu 10 lutego

2012r., a więc w czasie obowiązywania rozporządzenia nr 883/04, zatem to rozporządzenie będzie miało zastosowanie w niniejszej sprawie.

Art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)

nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U.UE L z dnia 30 kwietnia 2004r.), zatytułowany „Równe traktowanie świadczeń, dochodów, okoliczności lub zdarzeń” stanowi:

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej oraz w świetle specjalnych wprowadzonych przepisów wykonawczych, zastosowanie mają następujące przepisy:

a) w przypadkach, w których na podstawie ustawodawstwa właściwego Państwa Członkowskiego, otrzymywanie świadczeń z zabezpieczenia społecznego i inny dochód ma pewne skutki prawne, odpowiednie przepisy tego ustawodawstwa mają zastosowanie także do otrzymywanych świadczeń równoważnych nabytych na podstawie prawodawstwa innego Państwa Członkowskiego lub dochodów osiągniętych w innym Państwie Członkowskim;

b) w przypadkach, w których na podstawie ustawodawstwa właściwego Państwa Członkowskiego, zaistnieniu pewnych okoliczności lub zdarzeń przypisywane są określone skutki prawne, to Państwo Członkowskie uwzględnia podobne okoliczności lub zdarzenia zaistniałe w każdym Państwie Członkowskiego tak jak gdyby miały one miejsce na jego własnym terytorium.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, cytowany wyżej art. 5b) ma zastosowanie do spornego w sprawie zdarzenia, tj. do rozwiązania z odwołującą stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie brytyjskiego pracodawcy.

Prawo polskie nie może być tłumaczone w taki sposób, który prowadziłby do stawiania w gorszej sytuacji obywatela polskiego tylko z tego powodu,

że skorzystał ze swobody przemieszczania i podjęcia pracy w jednym z państw Unii Europejskiej.

Nieuznanie ziszczenia się przyczyny rozwiązania stosunku pracy -

w postaci likwidacji zakładu pracy, w którym ubezpieczona była zatrudniona na terenie Unii Europejskiej - jako przesłanki do uzyskania świadczenia przedemerytalnego, byłoby sprzeczne z:

- wymienionym wyżej art. 5b) rozporządzenia nr 883/04,

- Dyrektywą 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004r. (Dz. U.UE z 30.04.2004r.) w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich,

- Art. 2 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst skonsolidowany według Art. 2 Traktatu z Lizbony), a także z orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości ugruntowanym na bazie w/w przepisu.

Przepisy prawa polskiego regulujące przesłanki nabycia świadczeń przedemerytalnych (art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych) nie zawierają zastrzeżenia, że odnoszą się one tylko do okresów zatrudnienia i przyczyn jego zakończenia odbytych na terenie Polski.

Przeciwnie, z odesłania w zakresie rozumienia przyczyn rozwiązania stosunku pracy do ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia

i instytucjach rynku pracy można wyprowadzić wniosek, że chodzi

o zatrudnienie również poza granicami Polski, skoro ustawa ta w art. 1 ust. 3 stanowi, że ma zastosowanie do obywateli polskich poszukujących

i podejmujących zatrudnienie lub inną pracę zarobkową na terenie Rzeczypospolitej Polskiej oraz za granicą u pracodawców zagranicznych.

Natomiast odesłanie zawarte w art. 2 ust. 1 pkt 29 tej ustawy sprawia wprawdzie, że przesłanka – przyczyna dotycząca zakładu pracy, winna być rozumiana m.in. jako rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn nietyczących pracownika zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z pracownikami z przyczyn nietyczących pracowników lub zgodnie z przepisami Kodeksu Pracy w przypadku rozwiązania stosunku pracy z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników

(art. 2 ust. 1 pkt 29a ustawy), jednak ani w tej przyczynie dotyczącej zakładu pracy, ani w pozostałych wskazanych w podpunktach od b-d art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy wyżej cytowanej nie wskazano, że przyczyny te mogą dotyczyć tylko polskich pracodawców i że niemożliwe jest wykazywanie tych przyczyn, gdy do rozwiązania stosunku pracy doszło u pracodawcy na terenie państw Unii Europejskiej.

Nie sposób zaakceptować dokonanej przez organ rentowy wykładni art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych negującej zasadę swobodnego przepływu pracowników przez odniesienie przesłanki nabycia tego świadczenia w postaci przyczyny rozwiązania stosunku pracy tylko

u pracodawców polskich. Skoro organ rentowy uznał, że ubezpieczona będąc obywatelką polską wykazała, że wykonywała pracę na terenie Unii Europejskiej (w Wielkiej Brytanii) oraz, że do rozwiązania stosunku pracy z brytyjskim pracodawcą doszło z przyczyn leżących po stronie tego pracodawcy –

tj. z analogicznych przyczyn jak wymienione w ustawie z 20 kwietnia 2004r.

o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, a nadto spełniała wszystkie pozostałe przesłanki z art. 2 ust.1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych, to nieuprawnione jest stanowisko organu rentowego, a w ślad za nim Sądu Okręgowego o braku prawa ubezpieczonej do wnioskowanego świadczenia, zwłaszcza w ustalonym stanie faktycznym,

w którym bezspornym pozostawało, że ubezpieczona wykazała 30 lat, 1 miesiąc i 18 dni okresu uprawniającego do emerytury w Polsce i nie zachodziła potrzeba sumowania tych okresów z okresami jej zatrudnienia za granicą.

Należy jeszcze zauważyć, że Sąd I instancji podzielał stanowisko organu rentowego co do braku prawa ubezpieczonej do świadczenia przedemerytalnego odwołał się jedynie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia

7 marca 2012r. I UK 202/11 oraz Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30.10.2012r. III AUa 2390/11. Jednak Sąd zupełnie nie zauważa, iż organ rentowy nie kwestionował i nie podważał okoliczności, że do rozwiązania stosunku pracy ubezpieczonej u zagranicznego pracodawcy doszło z przyczyn analogicznych jak wymienione w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, a jedynie odnosi tę przesłankę nabycia świadczenia przedemerytalnego - w postaci przyczyny - rozwiązania stosunku pracy, tylko do pracodawców polskich. Ponadto Sąd I instancji pomija,

że przywoływany wyrok Sądu Najwyższego zapadł w innym stanie faktycznym i prawnym, albowiem Sąd Najwyższy czynił rozważania w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971r. zgodnie z którym świadczenie przedemerytalne nie było objęte koordynacją zabezpieczenia społecznego w Unii Europejskiej, w odwrotności do rozpoznawanego w niniejszej sprawie stanu faktycznego, do którego miały zastosowanie przepisy rozporządzenia nr 883/04 z dnia 29 kwietnia 2004r. Nadto stan faktyczny objęty przywoływanym wyrokiem Sądu Najwyższego dotyczył zatrudnienia na terenie Islandii, która nie była członkiem Unii Europejskiej.

Podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30.10.2012r. III AUa 2390/11 został wydany w innym stanie faktycznym, w którym istotną okolicznością sporną był brak wykazania przez wnioskodawcę 40-letniego stażu emerytalnego przy pominięciu okresu pracy u zagranicznego pracodawcy.

Tak więc chodziło o zasadę sumowania okresów (art. 66 rozporządzenia nr 883/2004), która w rozpoznawanej sprawie nie musiała być stosowana, albowiem ubezpieczona wykazała staż emerytalny w Polsce 30 lat, 1 miesiąc

i 18 dni – czyli wystarczający staż nie wymagający sumowania go z okresem pracy za granicą. Nadto, co istotne, uwaga Sądu Apelacyjnego skupiła się na niespełnieniu przez wnioskodawcę przesłanki przyznania świadczenia emerytalnego w postaci wymaganego 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych Sąd Okręgowy powołując się na wyżej cytowane orzeczenia pominął natomiast stanowisko i poglądy zaprezentowane przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 19 września 2013r. III AUa 264/13

LEX nr 1381465, który został wydany w bardzo zbliżonym stanie faktycznym do rozpoznawanego.

Kierując się powyższymi rozważaniami Sąd Apelacyjny uznał,

że ubezpieczona spełniła wszystkie przesłanki do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, co czyni jej apelację a także jej odwołanie od zaskarżonej decyzji uzasadnionymi.

Dlatego Sąd Odwoławczy na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzją organu rentowego i przyznał ubezpieczonej prawo do wnioskowanego świadczenia od dnia następnego po dniu złożenia wniosku, a więc od dnia (...)

Nadto Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz apelującej kwotę
30 złotych – tj. kwotę jaką poniosła z tytułu opłaty od apelacji przy zastosowaniu art. 98 k.p.c.

/-/ SSA M. Żurecki /-/ SSA Z. Gwizdak /-/ SSO del. M. Pierzycka-Pająk

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek